

Formanden: Lovforslaget vil nu, da det er færdigt fra Rigsdagen, blive tilstillet Konseilspræsidenten.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af „Forslag til Lov om Udøvelse af Lægevirksomhed af uegaminerede Personer“. (1ste Behandling findes i Tidenden Spalte 221 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Spalte 41 ff.)

Furuden de af Udvalget i dets Betænkning stillede Endringsforslag var der stillet følgende saadanne:

Af Breinholdt, Dresing, Griksen, N. P. Hansen, Riær, Chr. Rasmussen og Sonne:

Til § 1.

3 andet Stykke sættes istedetfor: „Ansvar bliver autoriseret Læge“. „Ligesom det dog fremdeles er Enhver uforment at give Raad imod en Sygdom, forsaavidt han ikke derved søger Erhverv, saaledes skal det ei heller være forbudt Nogen at tage Syge i Kur under Tilsyn af en autoriseret Læge“.

Af Bloug:

Til § 2, 1ste Stykke, sæies Følgende:

„Dog skal denne Tilladelse kun kunne gives Personer, som enten have dansk Indfødsret eller ere Underfaatter af Stater, der indrømme danske Læger Adgang til almindelig Lægevirksomhed“.

Formanden: Jeg finder det rigtigst at dele Forhandlingen af Sagen saaledes, at vi først beskæftige os med det første Endringsforslag af Udvalget, som er det mest indgribende, og som gaar ud paa, at §§ 3—9 skulle gaa ud af Lovforslaget. Jeg sætter altsaa Lovforslagets §§ 3—9 med det dertil af Udvalget stillede Endringsforslag under Forhandling og giver Ordet til den ærede Ordfører.

Ordføveren (Nellemann): Der er med Hensyn til Opfattelsen af den foreliggende Sag i det Hele, saavidt jeg ser, ikke nogen egentlig principiel Forskjel mellem Regeringens Opfattelse og den Opfattelse, Udvalget er gaaet ud fra, idet nemlig Regeringen ligesom Udvalget synes at gaa ud fra den Betragtning, at der her foreligger et Omraade, hvor det ikke gaar an at overlade Alt til den individuelle Frihed, men hvor Staten maa træde til og udøve en beskyttende eller afværgende Virksomhed paa den ene eller den anden Maade. Forskjellen mellem Regeringens og Udvalgets Opfattelse ligger derimod navnlig i, hvor vidt der i den Henseende skal gaas, og hvad

der i den Henseende skal gøres. Jeg forestiller mig, at det fra Regeringens Side ligesom fra Udvalgets Side er antaget som givet, at der maa og skal gøres, hvad der er nødvendigt for at tilveiebringe Beskyttelse imod de Misbrug, som ellers vilde indtræde, og for saa vidt betragter jeg Regeringsforslaget som staaende i Modsetning til den Opfattelse, der mener, at Statens Indblanding paa dette Omraade overhovedet er utilstedelig. Idet vi saaledes i Øvrigt befunde os paa det samme Synspunkt og gaa ud fra den samme Grundanskuelse, er det derimod med Hensyn til Ordningen af Forholdet i det Enkelte, at vi ikke ganske kunne samstemme med Regeringen, og den første og mest gennemgribende Forskjel i vor Opfattelse er den, der knytter sig til §§ 3—9 — altsaa det Spørgsmaal, som den ærede Formand nu har sat under Forhandling —, idet vi i Modsetning til, hvad der ses at være Regeringsforslagets Mening, tro, at det Kontrolsystem, som er ordnet i §§ 3—9, paa den ene Side ikke vil være tilstrækkeligt til at beskytte mod de Farer, som man vil søge at værne imod, og paa den anden Side heller ikke vil tilfredsstille dem, der ønske at se Friheden gennemført paa dette Omraade. Vi tro, som sagt, at det er et Omraade, til hvilket Staten bør udstrække sin afværgende og beskyttende Haand. Men vi kunne ikke være enige med Regeringen i, at det foreslaaede Kontrolsystem vil være tilstrækkeligt. Det er jo ogsaa, som det fremgaar af Regeringsforslagets Præmisses og af, hvad den høitærede Justitsminister yttede her ved Sagens 1ste Behandling, kun med Betænkelighed og Tvivl, at Regeringen er gaaet saa vidt, nemlig med Betænkelighed og Tvivl om, hvor vidt virkelig de Ulemper, man vil værges sig imod, kunne forebygges eller kunne holdes borte ved et saadant System som det, der foreslaas, og det kan derfor vel neppe forundre, at Udvalget paa dette Punkt ikke har kunnet søle sig beroliget ved de Betragtninger, som indeholdes i Motiverne. Vi have saaledes for det Første ment at maatte gjøre gjældende, at, dersom Statens Indgriben paa dette Punkt skal opnaa sin Hensigt, maa den være væsentlig afværgende, ikke straffende bagefter. Vi have tænkt os, at, selv om det System, som Lovforslaget gaar ud paa at opstille, blev gennemført i Virkeligheden, vilde der derved i det Hele og i det Støre ikke opnaas Andet, end at man bagefter kunde ramme de uautoriserede Personer, som i en høj og igjensalbende Grad havde gjort Stude. Derimod kan man ikke virke afværgende ved dette Kontrolsystem, og efter vor Opfattelse vilde den Gjæld, som skulde komme igjennem Kontrolsystemet, desuden ganske sikkert — saaledes som Forholdene nu en Gang ere — komme meget langsomt. Det vil ikke være nogen let Sag, og det vil i Alt Jald tage Tid at tilveiebringe de fornødne Bewiser og hælde de fornødne Domme, der vilde udfordres for at standse en saadan Virksomhed, som man